

Tükörvölgy

Melletted a percekbe kapaszkodnék, majd leülnék,
és ólomhegyű ceruzával bajsztot rajzolnék
az elmúlás homlokára.

Melléd telepedve elmesélném újra és újra,
milyen, amikor ismerős szag és szokásos ölelés
vár a lakásodban.

Előszobádban levennem utcai arcomat,
bepakolnám hűtődbe a mákos sütit,
aztán nyitva felejténém az ajtót.

Előtted állva tudnék csöndes is lenni, megmosnám a kezeimet,
és eszembe jutna, ahogy a pikniken véletlenül
leköptem a barátod kezét.

A bőrömön nem látszódná, hogy a szakállad néha szúr,
a szád körüli apró mélyedésekbe bújnék,
végszükség esetén.

Összefércelődnének a félretett öltönyeid,
és úgy hívnál be a szobádba,
ahogyan még senki más.

Ébredés

A teraszon ültünk.
Eljátszottam, hogy félek a darazsaktól,
nem volt nehéz, közelebb is jöttél.
A levélerezet az ablaküvegnek koccant,
saját lüktetésünkkel kapcsolódtunk be
a kerti szimfóniába.

Ébredésünk,
mint növények reggeli verejtéke
a bútorokra rakódott, tegnapi szavaink
a fogmosás előtti diszkrét hallgatás
áldozatai lettek. Kezeid árnyékában
fürödtem.

Üres tányér
emlékeztetett a fegyelmezett éhségre,
néhány szem morzsát söpörtem az
alattunk szabályosan masírozó
hangyaseregnek, hátha elviszik
arcod rándulásait is.

A határhelyzetek
éjszakai hírnöke szemed sarkában pihent,
az ütközetek utáni seregszemle közben
elfelejtettük, hogy a falióra tökéletes
antikjelenbe von minket.

A vadludak
maradtak csak velünk, minden más
eltűnt, ahogy a köztünk lévő járólapok is.
Hártyadomborulat volt testünk körül
a szél, harsogott a borostyán,
elmeséltem

a teraszon ülve,
hogy nem félek a közös reggelektől.
Nehezen találtam meg a kenhető
mondatokat, de végül az udvari zsvivaj
tapintatosan betakarta küszködésem
hálófogatát.

Ismét

Álmomban ismét apáca voltam.
Remegtek a leszorított hajszálaim,
csöndben lestek a polcon a félig múlt
fogadalmak. Tilos volt megszólalni,
de te ott voltál velem, és mindazok,
akik időnként belebújtak a ruháimba.

Álmomban ismét hegyászó voltam,
túlsúlyos, vízhányagos, borostás.
Mégfagyott kezemen az ujjlenyomatod,
elfogyott kulacsomból a cseppenként
gyűjtött jelenléted, és csak baktattam,
levedlett nyomaiddba lépve.

Álmomban ismét varrónő voltam,
kivágtam a bőrödből néhány darabot,
magamra próbáltam mindet, de végül
a szegély mentén felféreltem a táskámra,
aztán a lábfejemre rojtokat erősítettem,
majd az ütőerembe bugyoláltalak.

Álmomban ismét hazudtam neked,
mert ébren sose mertem,
megkönnyebbülten értem a hátadhoz,
amikor csak úgy bejöttél a szobámba,
és te hagytad, mert azt hitted, hogy
az ajtó kulcsra van zárva.

Félkész otthon

A következő mozdulat után
a tenyered lenyomata megmaradt rajtam.
Álmomban még mindig gyakran lépek be
abba a konyhába,
ahol a túl ízletes volt a főzelék
és túl nagy a csattanás.

Dermedten álltam,
próbáltam a szemedbe nézni,
de csak azt láttam,
ahogy a némaságom vérig sért.

A tükröket bársonnyal takartuk le,
zsigereimben a pontokat
mással kötöttem össze,
végül csak tömbök maradtak.

A vaspántokról lekapart rozsdafoltok,
mint jóllakott,
vasárnap délutáni kutyaálmok, eltűntek.
Ígéret nélküli hónapok következtek,
félkész otthonba költöztem.